

KAPTEN

Sehr.

RUFFA

Gamle Ruff i själ och sinne
 Var en grobian till sjös.
 Bilden har jag i mitt minne,
 Malad uti Lebensgröss'.

Som en skeppsbog var hans panna,
 Näsan som ett dubbelt block,
 Och på skuldran satt, förbanna!
 Halsen som en ankarstock.

Kindens färg var buffel-läders,
 Benen stodo jemt i kryss;
 Håret stod alltjemt till väders,
 Munnen som en tänd kabyss.

Gamle Ruffen, jemt begapad,
 Var ett mål för skämt och gäck;
 Magen som ett lastrum skapad,
 Ryggen som ett akterdäck.

Riggen efter skrofvat passad —
 Allt var styft och bogen-opp.
 Bidevind var hatten brassad,
 Spetsig som en gaffelopp.